

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapokon délelőtt
10—12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hiru-
téseknél kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérmentesen 30 kr.
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendő

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppel Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

95. szám.

Brassó, Csütörtök, augusztus 19-én.

II. évfolyam 1886.

Budapest — München.

Csak kissé elkésve foglalkozhatunk Mün-
chen város községtanácsának Budapest fővá-
rossal szemben tanúsított legújabb sértő maga-
tartásával.

Budapest fővárosa megünnepeli Buda vára
visszafoglalásának kétszázados évfordulóját. Ez
ünnepélyre meghívja többek között München
városát is, a mely azonban a meghívást dur-
ván visszautasította, indokolván ezen sértő,
qualifikálhatatlan határozatát azzal, hogy Ma-
gyarországon a németek s különösen az erdélyi
németek (értsd: szászok) mily elnyomatást
kénytelenek szenvedni a magyarok részéről.

Ez a száraz tényálladék.

Budapest meghívta többek között Mün-
chent is, mert kétszáz évvel ezelőtt Budavár
falai alatt nemcsak a magyar sereg, hanem az
egyesült európai keresztény államok seregei
küzdöttek, megszabadítandó Magyarországot s
általa Európát, a kereszténységet, a félhold
rémétől.

Budavár visszavételének ünnepe tehát nem
tisztán magyar nemzeti ünnep, hanem egyszers-
mind a kereszténység közös ünnepe. Az egye-
sült keresztény hadak között ott voltak a né-
metek is. Ez alapon hívta meg Budapest fő-
város közönsége München közönségét.

És München város községtanácsa ezen ud-
varias, őszinte meghívást kvalifikálhatatlan
durvasággal utasította vissza, melyre semmi
néven nevezendő alapja nem volt. És ez an-
nal kevésbbé, mert az összes európai nemzetek
között nincs egy, mely az utóbbi időben is
oly őszinte, élénk rokonszenvet tanúsított volna
Bajorország s népe iránt, mint a magyar nem-
zet és sajtó.

Annál inkább sért München város taná-
csának határozata.

Az indítvány, melynek alapján a vissza-
utasító határozat hozott, azzal van indokolva,
hogy a magyarok elnyomják a németeket s
ezt különösen Erdélyben.

Nézzünk szemébe ezen sületlen indokolás-
nak. — Honnan vette indítványozó ezen ada-
tát? Bizonyára a németországi és erdélyrészi
szász lapokból.

Ámde honnan vették ezek? . . . A fele-
lettel adósak fognak maradni. Mert arra csak
nem képesek, hogy egyetlen egy esetet is
mondjanak, hol Magyarországon — Királyhá-

gón innen, Királyhágón túl — a magyar ál-
lam részéről nemcsak német, nem, de bármely
más nemzetiségű elnyomatott volna.

Arra esetet nem mondhatnak, hogy Ma-
gyarországon a német lakosság nem élvezné
ugyanazon jogokat, melyet mi magyarok.

Avagy elnyomatás-e az, ha Magyarországon
megköveteli minden fiától, hogy tanuljon meg
magyarul, tanulja meg az állam nyelvét ak-
kor, midőn arra legfogékonyabb: az iskolá-
ban? — Avagy kétségbe vonják a németek
az állam ezen jogát is?

Hát Németország nem ugyanezt követeli
Elzász-Lotharingiától? Igaz, nem ezt; de kö-
veteli azt, hogy ott tisztán német tannyelvű
iskolák lehessenek. Tehát barbárabb a ma-
gyaroknál. Mi megelégszünk azzal, hogy ta-
nuljon mindenki magyarul is, — ők azt
akarják, hogy legyen mindenki német.

Részünkről helyeseljük Németország eljá-
rását. Csak ily eljárás mellett lehet elejét venni
állam- s nemzetellenes aspirációknak. Legyen
mindenki német. Ez az ő elvük. Ezért üzték
ki a lengyeleket oly brutális módon, mely
felett felháborodott az egész művelt világ.

De elvégre megtehették, mert belső ügyök.
Megtehették mi is, senkinek sem lehetne be-
lészólása.

Avagy elnyomatás-e, ha a magyar kor-
mány állampénzen német tannyelvű isko-
lákat állít, mint Pancsován is? Elnyomatás-e,
ha ha a kormány meghagyja az erdélyi szá-
szok kezében azon universitási vagyont, mel-
lyet ők most jogtalanul birnak? Az közös va-
gyona magyarnak, szásznak és romának, s
mégis szász kéz alatt hagyatott.

Avagy elnyomatás-e, ha Magyarországon
a németeknek — mint minden nemzetiségnek
— érintetlen hagyatnak templomaik? Dicsér-
hetik az istent azon nyelven, a melyen nekik
tetszik.

Avagy talán elnyomatás-e, ha Magyaror-
szág érintetlenül hagyja a városok önkormány-
zati jogait? Magyarországon százával vannak
a német közigazgatással bíró városok és
községek. Melyik állam tűri ezt még? Helvé-
cián kívül nem tudunk Európában egyetlen
egy államot sem.

És mégis Magyarország nyomja el a né-
meteket! Mely ironia! S végül elnyomatás-e
az, ha Magyarországon a németek alapíthat-

nak egyleteket, gyülekezhetnek szabadon, ün-
nepelhetnek oly férfiakat — mint Roth s társai
— s szerezhetnek vagyont?

Valóban a perfidia egy fokozott mérve
kell ahhoz, ily körülmények között elnyoma-
tásról beszélni.

Hogy kaczaghatnak a mi tulzó németje-
ink az elért sikeren! Mert hogy az a sok rá-
galom, mely évtizedek óta a németországi la-
pokban Magyarországról megjelenik, csak in-
nen származik, ki vonná azt kétségbe?

Azonban épen jókor jött a müncheni köz-
ségtanács határozata. Épen jókor arra, hogy
kézzelfoghatólag bizonyítsuk be, hogy a néme-
tek elnyomatásáról szóló lamentáció nem
egyéb rosszakarat, haszontalan rágalomnál,
azon határozott tendenciával, hogy a német-
országi közvélemény újból felzaklattassék Ma-
gyarország ellen.

Itt a kedvező alkalom meggyőződni, minő
jogokat és szabadságokat élveznek Magyaror-
szágon, a magyar törvény védelme alatt az
erdélyi németek.

Ma kezdődnek az u. n. „Vereinstage“.
Erdély összes szász egyletei itt vannak most
Brassóban. Oly ünnepet ülnék nyolcz napon
át, minőt nemzetek szoktak ülni nagy törté-
nelmi emlékeken. Jól teszik.

Nyolcz napon át tisztán szász jellegű ün-
nepeket tarthatni Magyarországon, kitűzhetni
nemzeti lobogójukat s az alatt lelkesülhetni
magyar földön a német egységért, s még-
is elnyomatásról beszélni, — vajjon absurdum-e,
butaság-e, rosszakarat-e?

Tendenciózus rosszakarat. Fél-
revezetése a külföldnek, alaptalan
gyalázása a saját hazának.

A mérsékelt szász elem, az, mely higgad-
tan tud itélni, mely régen pálcát tört az ily
államellenes törekvések fölött s szakított min-
den ily körökkel, fel fog háborodni ennek halla-
tára velünk együtt. De a többi?

Részünkről felesleges megbotránkozással
visszautasítani ezen inszinuációt.

Azonban a szászoknak, ha — mint Zay
ur annak idején hirdette — csakugyan „loyalis
ragaszkodással viseltetnek a magyar állam s
nemzet iránt“, ha csakugyan „nem államelle-
nesek ők“, — akkor csak egy teendőjük, egy
kötelességük van: kimondani, hogy a müncheni
községtanács határozatának

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

A szegénység átka.

— Regény. —
Írta: Brankovics György.
(Folytatás.)

(12)
S az egy éves szakáll és hajfűrtök csakhamar
lehulltak az ügyes fodrász keze alatt s a komor arc
helyett szenvedő, de megifjult vonások mosolyogtak a
tükörből.

— Megöszültünk! — mondá Ósdy gróf, a kar-
székből fölemelkedve.

— Egy kissé, de jól áll!

Ósdy egy halvány mosollyal válaszolt a fodrász
udvariasságára s a társalgó-terembe sietett.

Alig fordult egy-kettőt a puha szőnyegen, a te-
rem baloldali ajtajában megjelent Sarolta sugár alakja,
s a mint gondnokának átváltozott alakját és arcát
megpillantá, gyökeret vertek lábai s nem volt képes
helyéről mozdulni.

Ósdy gróf odasietett Saroltához, a ki testhez ta-
padó nehéz selyem ruhájában még szebb volt, mint
azelőtt, s megfogta gyöngéden a kezét.

— Jer, leányom, — mondá — üljünk le egy-
más mellé, csevegjünk egy kissé. Nagyon sok a gyón-
nivalóm.

Sarolta engedte magát vezettetni, de a terem
közepén megállt s reszkető hangon kérdezte:

— Hol van atyám?

— Ime, itt áll előttem! — válaszolá Ósdy gróf
— kész bocsánatodért esengni s a gyermeki szeretet
egy szikrájáért könyörögni.

— Nagy égi! — kiáltá Sarolta, szívéhez kapva
s meredt szemekkel nézve Ósdyra.

— Légy erős, gyermekem, — mondá a gróf meg-
hatottan — s fokozza bár, vagy gyöngítse e fölfede-
zés irántam eddig táplált ellenszenvedet, de mielőtt
itélnél, hallgass ki engemet.

— Beszélj! — mondá inkább susogva, mint han-
gosan Sarolta.

— Tizenhét éve mult, — kezdé Ósdy gróf,
egy mély sóhajjal fellebbentve multjáról a fátyolt s
egy bársonyszékbe ereszkedve — hogy boldogult anyá-
dat egy kis vidéki városban megpillantám. Én heves-
vérű s talán egy kissé könnyelmű, anyád pedig kissé
kaczér, de ártatlan s angyalszépességű gyermek volt. A
rokon család, melynél anyád a nyarat töltötte, csak-
hamar szívesen látott engem is, s én állandó és hű
kísérője lettem Olgának, így hívták anyádat, akár a
virágos mezőben kergette a pillét, akár kertjében gon-
dozta virágait. Együtt kutattuk föl a cserjében a ma-
darak fészkeit s együtt himeztük azt a papucsot, a
mely számomra készült.

— Azt mondják: a bánat örököz, s a boldog-
ság hajnalra, — folytató: rövid szünet után Ósdy

Ugy kell lennie, mert engem csakhamar a politikai
pálya sorompói közé hívott atyám, Olgát pedig haza-
vitte bátyja. Mi a viszontlátás édes reményével, a hű-
ség esküjével bucsuztunk el egymástól, s hogy remé-
nyünk buborékká ne váljék, hogy el soha se feledjük
egymást: midőn a két ajk utoljára találkozott a csók
hidján, nemcsak a két lélek, hanem a két test is ösz-
szeolvadt.

A gróf elhallgatott, majd újra tovább beszélt:

— Nehány hó mulva kellemetlen jelenetem volt
Olga bátyjával. Értésemre adta, hogy Olga anyja, s
kettős elégtételt kíván: egyet a saját s egyet huga ne-
vében. Megadtam mind a kettőt. Golyója bal vállamat
érte, s én becsületszavamat adtam, hogy hugát nőül
veszem. Midőn minden akadályt legyőztem, hogy sza-
vamat beválthassam, akkor értésemre adták, hogy
anyád a gyermekágyban meghalt s úgy rendelkezett,
hogy gyermeke az ő családja által neveltesék. Én
tiszteltem anyád végakarát, megvettem a Lehelházi
birtokot, a nevedre irattam s az okmányokat elküld-
tem nagybátyádnak.

Még nem tudod, nem hiszed, de én tapasztal-
tam, hogy az emberi szívnek is van másodvirágzása.
Két évre anyád halála után, megismerkedtem Z...
herczeg leányával, megszerettem, megkértem s jegye-
sekké levénk. Épen az esküvő napját akartuk kitűzni,
midőn nagybátyád a Lehelházi birtok okmányainak s

indokolása alaptalan, mert Magyarországon a németek elnyomatásáról szó sem lehet; Magyarországon a németek ugyanazon jogokat élvezik, mint maga a magyar nemzet.

Ezt megtenni hazafias kötelességük.

E tekintetben Zay Adolf országgyűlési képviselő urhoz apellálunk, az 1885. évi ismeretes loyális nyilatkozat szerkesztőjéhez és indítványozójához.

A legjobb alkalom most van erre.

K ü l f ö l d.

Bonapartista mozgolódás. Párisban augusztus 16-án, Napoleon emléknapiján, bonapartista bankett volt, melyen mintegy 800 vendég vett részt. Az elnöklő Jolibois, Viktor herczeg üdvözlőit jelentette és a mai összejövetelt mintegy családi ünnepnek jelezte, melyet némsokára nagyobb gyűlés fog követni. Nagy lelkesedést keltett egy 96 éves aggnak megjelenése, ki I. Napoleonnal együtt volt Szent-Ilona szigetén. Sokszor felkiáltottak: „Éljen a császár!” „Vesszen a köztársaság!”

Az ir kérdés. A parnellisták helyzete Irországban igen súlyossá vált, hibeiknek ügyük teljes diadalát ígérték és most a legnagyobb szemrehányásokkal illetik őket. Kénytelenek tehát valamit tenni, hogy megrendült befolyásukat megszilárdítsák, de itt az a nehézség áll eléjük, hogy erőszakos politikával angol szövetségeseiket elidegenítsék maguktól, a kiknek segítsége nélkül semmire se mehetnek. Másrészt az amerikai irek vezetői újra kezdik a machinációkat a dinamitardokkal és e vezetők legközelebb Chicagóban érkekezni fognak Parnell küldöttjeivel, hogy tekintettel a megváltozott helyzetre, a jövő akció-tervet megállapítsák. Attól tartanak, hogy a mérsékelt elemek e tanácskozásnál kisebbségben maradnak és hogy a szélsők keresztül viszik, hogy Irországban politikai és agrár lázadás szitassék.

Olaszország szövetséget keres. Rómából, mint teljesen pozitív dolgot, azt jelentik, hogy a bécsi és berlini olasz nagykövetei fölhatalmaztattak kutató lépéseket tenni az iránt, vajjon Olaszország beléphetne-e az osztrák-magyar-német szövetségbe; formális jegyzék azonban nem nyújtandó át.

Román lapszemle.

Mikor e sorok napvilágot látnak, akkor már Brasóban az erdélyrészi szászságnak vig napjai lesznek; mint mondani szokták: „Hegyen-völgyön lakadalom.” Hadd vigadjanak, mert ők fogják ezzel leghathatósabban megcáfolni a müncheni bölcse tanácsot. A helybeli román lap „Magyar-szász testvériség” czimen egy budapesti levelet idéz, melyet Prágába küldöttek a „Bohemia” cz. lapnak s melynek veleje ez: „A magyar kormány és a szebeni bizalmi férfiak s illető körök között komoly tanácskozások folynak amaz eszközök és békepontok felett, hogy mikép lépjenek békére. A feltételek felett már meg is kötött az egynevezett szerződés, melynek pontjai között nem kevés fontossággal bír az a tény, hogy a szászok hajlandók el-

egy levélnek a kisérétében Z... herczeg leányához csempészett be téged, a honnan azután — persze a visszaküldött jeggyűrűvel együtt — hozzám jutottál.

Minék eseteljem előttem, mit szenvedtem s mennyire égetett az a szégyenbélég, melylyel anyád bátyja akkor pörzsölte meg homlokomat, a midőn a családi boldogság szentélyének a küszöbén állottam.

Nagybátyád embertelen bosszúja a gyűlölet érzetét nemz meg keblemben s a gyűlölet jégkérget vont arra az érzetre is, melyet az atya keblében még a bűnök legrutabbika: a gyermeki hálátlanság sem képes elnémitani. Ez magyarázza meg neked azt, hogy miért voltam eddig csak gondnokod s miért nem voltam atyád.

Tudom, — mert hisz gyászéved tartama alatt sokszor hallottam — hogy gyűlölsz. Hiszed, hogy van okod rá és soha nem kérdezted, miért elleneztem én Zólyomy Sándorral kötött ismeretségedet.

Nyisd fel ott a kandalló parkányán azt az ébenfa szekrényt, vizsgálód meg a benne levő leveleket s okmányokat s győződjél meg róla, hogy nagybátyád: Zólyomy Sándornak atyja volt!

A villám nem renditheti meg az ezredéves fa törzsét jobban, mint a hogy e nyilatkozat Sarolta lelkét megrendíté. Azt hitte, romba dől a ház fölötté, pedig csak a belsejében recsegett-ropogott. Porrá zuzódt a természetellenes kéreg, melyet az élet rakott szívére

(Folytatása következik.)

fogadni a magyar állameszmét, — nemzetiségük s nemzeti vagyonuk védelme és biztosítása mellett.

A tudósító legjobb forrásból tudja, hogy a Tiszakormány hajlandó a szászoknak mindkét irányban engedményeket tenni, még pedig úgy, hogy most már csak az alak megállapítása felől tanácskoznak, mely alatt a szerződést a nyilvánosság elé vihessék. Ezen alaki kérdésben nem fognak komoly nehézségek felmerülni, mert csak az országgyűlés többsége, de még a mérsékelt ellenzék legkiválóbb férfiai is meg vannak győződve, hogy a szászok jogos követelményeivel szemben, nem csak ajánlatos az engedékenységek, sőt a politikai esélyességnek természetes következménye, a mennyiben általa a magyar állameszme új támaszt talált s másfelől gátat vet az erdélyi románság erősödésének, a mely mindig hasznára fordította a magyarok és szászok közötti ellenségeskedést, a saját nemzetiségének előbbvitelére.

Eddig terjed a „Bohemia” tudósítása, melynek utolsó állítását, hogy t. i. a szászok kibékülése gát akarna lenni a románság erősödése ellen, merőben légből vett állításnak tekinthetjük. Egyik nemzetiséggel azért kibékülni, hogy a másikat hátra nyomja, fejlődésében akadályul, gátul használja, — nem politikai esélyesség s erről szó sem lehet a magyar kormány és a szászok kiválóbb férfiai között. Nincs is bizonyosan szó közöttük ilyesmiről. Igen természetes, hogy mi a „Bohemia” tudósítójának tiszta (?) forrásától itt a Czenk alatt nagyon távol állunk, de az ilyen felfogást tőle nem is irigyeljük. Ha van szó arról, hogy a szász nemzeti párt a szabadelvű kormány-párthoz csatlakozzék: ezt értjük s óhajtjuk; de ez nem történhetik a románság rovására.

Igy foghatta fel e tudósítást a „Gazeta” is. Innen történhetett, hogy azt minden észrevétel nélkül közölte és várakozó állást vett, csupán a „magyar állameszme” kifejezés után veletl oda egy nagy kérdőjelet, annak kifejezésére, hogy kételkedik azon, mintha a szászok a magyar állameszmét elfogadnák. Nem zavarjuk izlését, tudjuk hogy izlés felett nem szokás vitatkozni. Épen ezért nem állunk szóvitába a „Gazeta” azon nagyszerű felfedezése felett, hogy van Európában egy ország, melynek neve: „Ungaria”, de nincs olyan, melyet így neveznének: „Maghiaria.”

Mi már csak azzal tartunk, hogy ha az Olt, Maros, Tisza, Duna, Dráva között nem laknának ezer év óta magyarok, ezt a szép hazát nem neveznék Traján utódai Ungariának, mely magyarul, akár hogyan zsongjon is az a tücsök a „Lensoron,” Magyarországot jelent. Tisztelet a nemzetiségeknek s ezt a magyar nemzet tudja is, meg is teszi; de már arra a tücsök zunnogásra, hogy „Ungaria” nem Magyarország, még szóba sem állunk.

Odaát a szabad Romániában a két párt lapjainak szerkesztői csak hogy hajba nem kapnak, de már a mi a becsületet illeti, ezt ugyancsak igyekeznek egymásról lemosni. Ők maguk elismerik azt, hogy a hirlapirodalom sehol nem süllyedt annyira le, mint náluk. Oka az, hogy néhány kitűnő hirlapírón kívül a többi csak pénzszerés eszközeként tekinti a lapszerkesztést. — Komoly tanulmány van a „Telegraful”-ban a romániai parasztságról. Ez ideig azt vallja be, hogy ott a parasztsók sorsa a lehető legszánandóbb. A paraszt háza nyomorult, egészségtelen viskó; öltözet: szemfényvesztő csille-pille, főleg a nőké, de a legzélszerűlenebb. Étele: no ez aztán még csak valami. Főzés, sütés ismeretlen mesterségek s a mamaligán tul alig terjed. Kulturája: ilyen nincs; ott a paraszt csak hiszen, de nem tud. Sajnáljuk a mahomedánt az ő vastag praedestinációjáért és nem jut eszünkbe, hogy az oláh paraszt ép ilyen, sőt még szánandóbb. Ez a tanulmány veleje. Most már majd következik a gyógyszer. — Ilyen néppel akarnak odaát ipart teremteni. Helyesen jegyezte meg a „Gazeta”, hogy nem megy az olyan gyorsan, mint a hogy leírták

Czenkalji.

A német sajtó izgatásai.

Említettük volt, hogy München városa durván visszautasította Budapest főváros meghívását Budavár bevételének 200 éves fordulónépére. A visszautasítás oka „azon durva bánásmód, melyben a magyarok a németeket és különösen az erdélyi szászokat részesítik.” Ezen durva aktus óta a német sajtóban megújulnak az izgatások Magyarország ellen.

Nem lesz érdektelen, ha ezen tapintatlanságokból egy kis izlettetőt adunk. A „Börsen-Courier” többek között ezt írja:

„München város tanácsa Magyarország fővárosának a budavári ünnepekre szóló meghívását, tekintettel a magyarországi és különösen az erdélyi németekkel szemben tanúsított bánásmódra, visszautasította. Különösen kiemelendő, hogy a városi tanács vonako-

dott egy tag indítványához képest a meghívást köszönettel visszautasítani és hogy azonkívül vonakodott előbb a berlini városi képviselőnél kérdezősködni, hogy a budapesti meghívással szemben milyen álláspontot szándékozik elfoglalni. Mi csak igen örvedetesnek találhatjuk, hogy a polgárság nemzeti büszkesége ez alkalommal épen Magyarországgal szemben érvényesült. A magyar chauvinizmus a legkiálthatatlanabb valamennyi között. A francziák legalább hosszú dicsőséges multjukra pillanthatnak vissza, a nagy szolgálatokra hivatkozhatnak, melyeket a kulturának és a tudományoknak tettek, melyekhez a chauvinisták persze legkevesebbel járultak. De a magyarok mindazt, a mivé netalán lettek, nem maguknak, hanem a német uttörőknek, a német kulturának, a német oktatásnak, a német munkának köszönhetik és ők ezt tulbecsüléssel és üldözéssel hálálják meg. Két-száz éve annak, hogy Pestet túlnyomóan német birodalmi hadsereg szabadította meg a törököktől. Patakban omlott a német vér és ha Pest szép és virágzó város lett, úgy ehhez a németek járultak legnagyobb részben. Nem is olyan rég ideje még, hogy Pest tökéletesen német város volt. Az utcáknak német elnevezései voltak, a czégléiratok németek voltak, a társalgási nyelv német volt. Csak rövid idő óta állott be a változás e tekintetben. A czégléiratok előbb kétnyelvűek lettek és gyors átmenettel teljesen eltűnt a német felírás. Mindenki megmagyarosodott és miután a német nyelvet nem lehetett egykönnyen elfelejteni, úgy tetették magukat, mintha soha sem tanulták volna. Ha ezt a magatartást a nemzeti öntudat kifolyásának tekintjük is, de az mégis menthetetlen marad, hogy a magyar fenhéjázás egyenesen kifejezett ellenséges hajlammal fordul a németek ellen, hogy a magyarok, kik Magyarországon kisebbségben vannak, erőszakosan magyarosítottak és a németiséget kimélték legkevésbé. Csak Erdélyre kell emlékeztetnünk, csak Nagy-Szebenre kell megneveznünk, hogy olvasóinkkal lelkükben megértessük, mily kevésbé hajlandók a nemzeti hagyományaikkal kérkedő, az öröklött jogaikra annyira büszke magyarok mások hagyományait és öröklött jogait tiszteletben tartani. A müncheni városi képviselő nagyon helyesen cselekedett, hogy a budapesti meghívást visszautasította, a mivel azt mondta, hogy nem akar közösséget oly emberekkel, a kik a németiséget üldözni merészkednek, hogy nem akar vendége lenni oly városnak, melynek kormánya a német jogokat lábbal tapossa. Hogy épen Münchenből eredt ez a visszautasítás, az kétszeresen örvedetes.”

Csevegések a román lapokról.

(H. J.-től.)

Egy forró lázban szenvedő beteg ágya mellett, kit a szomjuság is gyötört, egy pár orvos a fölött hosszan tanácskozott, vajjon miképen lehetne a beteg szomjuságát legjobban enyhíteni? A beteg csak hallgatta egy ideig, míg végre ily szavakra fakadt: „Uram, gondoskodjanak csak arról, hogy miképen szabadíthatnak meg a lázas állapottól, a szomjussággal majd aztán magam is tudok végezni!”

Mit ér, hogy a „Gazeta” betegágyát körülállva, minden lehető megnyugtató szert alkalmazunk, ha a rajta erőt vett forró láztól valami uton-módon meg nem szabadítjuk? Az bizony csak tovább is „félrebeszél”; nem használ itt a capacitatio benevolentiae.

*

Czenkalji igen tisztelt munkatársunk már annyira beleélte magát az oláh ellenzéki lapok észjárásába és irmodorába, hogy gyakran, szemléit olvasva, majdnem úgy járok vele, mint ama vénasszony, melynek katona fia egy év lefolyta után levelet irt, mit az asszony elolvasni nem tudott és szomszédját felkérte, olvasná azt el neki. Ez a levelet felbontván, elkezdett olvasni: „Kedves anyám! Itt megállván, elkezdé a rosszul irt levelet kezdettől fogva silabizálni és akadózva elmondá annak első sorait. „Igen, igen! — kiáltá az örömtől könyező öreg — a levél szegény Pistától van, mert mig itthon volt is, mindig hebegett!”

*

Szellemi tulajdonainál fogva az ember mindenhez hozzá tud szokni. Így megszoktuk már a „Gazeta” és társai neveletlenségét is, kik úgy viselik magukat, mint ama bizonyos török követ, ki XIV. Lajos alatt Párisban tartózkodván, a nagy operában megjelent, ott egy páholyban pipázva, minden teketória nélkül a földszinten levők fejére dobálózott. Természetesen, nagy zaj támadt. Zugolódtak, szitkozódottak; minden szem a török páholya felé irányult; sőt néhány uracs, kiknek dármaít megdobta, ököllel fenyegette. A követ, kit mindez meg nem zavart, az udvartól melléje adott kamarástól kérde: „Mit akarnak ezen emberek? — Meg nem dobattatni. — Csak

annyt? akkor csak menjenek ki — felelt a követ nyugodtan és tovább dobálózott.

Mi azonban tápláljuk a hitet, hogy a mi modern rotörökjeink ki nem dobálnak a házból.

*

Az idegen színek betiltása sok fejtörést okoz az oláh hazaellenes lapoknak. De daczára a sok paradox okoskodásnak és a sok üres szalma csépelésnek, a sok téveszme zagyalékából egy mégis elég világosan kidomborodik. Ez azon tudat, hogy ők sem magyar, sem román hazafiak; s hogy mindent elkövetnek, hogy rokonszenvünk utolsó szikráját is eltapossák.

Egy falusi csapláros elpanaszolá a péknek, hogy rossz kenyeret süt. »Ha jó kenyeret akarok, — monda — akkor a városba kell küldenem. — »En is úgy vagyok, — sipázkodék a pék — ha jó bort akarok.«

Sokat kilehetne egyenliteni kölcsönös jóakarattal.

*

Egy városban találkozott két uri asszony egy szerecsennel. Te, szól egyik a másikhoz, ez szerecsen! Igen ám, válaszolt a másik — meglátszik rajta. Meglátszik ám a »Gazetá“-n is!

*

Hazánkban, az utóbbi évtizedben egy népfaj sem indult oly jó gyarapodásnak, mint az oláhság. Gyarapodnak számban, vagyonban és értelmileg is. De mindez nem gátolja irástudó embereit örökké hangoztatni, mennyire van ez a szegény, szájalomraméltó nép a magyarok által elnyomva; már lihegni is alig tud a szegény. Persze, a szájalomraméltó nép ebből mit sem érez. Sőt nálunk jobban érzi magát, mint ott az Eldorádo-Romániában. De e hivatlan, félművelt proféták, kik minden áron szeretnének — Máhdi-szerepet játszani s a kiknek a lábukon még meglátszik a bocskorszj nyoma; ezek nem érzik jól magukat, sem nálunk, sem odaát. Az ilyen betegeknek csak dr. Dolezsál arkánuma használhatna.

Ezen kitűnő orvos Miskolczon és egész Borsodmegyében híres vala, nemcsak ügyességéről, de lakonikus és nem tulgyöngéd modoráról is.

Egy betege panaszkodott, hogy sem feküdni, sem állni, de még ülni sem tud. Dolezsál röviden oda veté: »Még hátra van egy módszer, akaszsza kend fel magát!«

(Vége következik.)

Román visszaélések Csíkmegye határán.

Csíkmegyéből újabb határsértésekről értesülünk teljesen szavahihető helyről.

A tudósítások következők:

A Romániából kiküldött katonai bizottság — Cuntele Grigore tábornok, Titus Juon zsenie-örnag, Oprisan főhadnagy s Pano hadnagy — f. hó 6-án érkezve a csik-gyimesi határra, az ott lévő m. k. vesztegintézet közvetlen közelében lévő magaslaton foglaltak állást, tárgyalván a határszél elvonulását. A tárgyalás eredménye az volt, hogy a magyar vesztegintézeti iroda s az azzal szemben lévő veszteglőkert román területen van.

Folyó hó 8-án reggel nagyobb számú román polgárral s katonával az Apa havasra mentek, a hol kisütöttek, hogy a mi őrházunk 150—200 lépésnyire román területen van.

Az Apa havas Csik-Szépviz, Borzsova s Csik-Szt.-Miklós községek tulajdona, melynek legelőjét ez idő szerint Dájbukát Dávid haszonbérli tartja bérben. Nevezett f. hó 11-én lekaszáltatta a legelőt. Folyó hó 12-én akarta elvégezni a széna-takarást; de mekkora volt bámulata, mikor hirtelen egy csapat román katonája jelenik meg ott — teljesen felfegyverkezve — s elűzi a munkásokat. Ez idő szerint a szénát 1 tizedes és 12 közkatona őrzi, kik nem engednek senkit közel. —

A Fehérbükk havason újból néhány katasztrális holdra rúgó magyar területet foglaltak el a románok, míg a Solyomtár havastól — egész a Csobános vizéig mintegy 200 lépésnyire magyar területen készítették utat s ellátták azt romániai jelvényekkel.

A romániai kormány utasította a határszéli vármokot, hogy magyar alattvalóktól, ha Romániába akarnak átmenni, következő díjakat szedjék: Egy kancza után 20 frk., egy herélt ló után 50 frk., egy közönséges szekér után 75 frk.; egy juh után 2 frk. Ezen összeget mindég biztosítékképpen kell a román vámhivatalnál letenni, a melyet állítólag csak egy év múlva kapnak a felek vissza.

Egy román atyafinak — Vedana Vaszie romániai csüges lakos — egy tinója magyar területre tévedt el. Az atyafi utána jött, de nem találta. Fogta tehát magát és elhajtotta Ambrus György felsőlaki lakos tinóját. Mikor ez utána ment, a román atyafi beismerte, hogy a tinó, nem az övé de addig nem adja

azt vissza, míg Ambrus meg nem keríti az ő tinóját. Románia területén lévén már, a szegény ember nem tehetett mást, mint elmenni a román hatósághoz. Szép állapotok!

Erdélyrészi magyar közműv. egyesület.

Meghívás.

Az »Erdélyrészi magyar közművelődési egyesület« f. hó 29-én d. e. 10 órakor tartja első rendes közgyűlését Kolozsvárt a városi Redout nagy termében. E közgyűlésre, valamint a f. hó 28-án d. u. 4 órakor a városház tanácstermében tartandó előértekezletre az örökös tagok képviselőit, az alapító és rendes tagokat — a mennyiben esedékes kötelezettségöknek alapszabályszerűleg eleget tettek — ezennel tisztelettel meghívjuk.

Tárgysorozat:

a) Elnöki megnyitó; b) kandidáló bizottság kiküldése; c) a tisztikar és igazgató-választmány jelentése és indítványai; d) az évi költségvetés megállapítására és megelőző évi zárszámadásra vonatkozó számvizsgáló jelentések meghallgatása, elfogadása és a felmentvény megadása, esetleg megtadása; e) határozat hozatal a vidéki választmányok jelentései fölött; f) az egyesület tisztviselőinek s a két tagból álló számvizsgáló bizottságnak megválasztása; g) egyesek önálló indítványai, melyek az igazgató választmányhoz a közgyűlés előtt legalább 8 nappal írásban benyújtandók; h) az ügykezelési szabályok megállapítása, s az alapszabályok megváltoztatása, módosítása, esetleg az egyesület feloszlása fölötti határozathozatal; i) a jegyzőkönyv hitelesítésére három tagnak a kiküldése.

Kelt Kolozsvárt, az igazgató választmány 1886 aug. 12-ki üléséből.

Sándor József,
titkár,

Gróf Bethlen Gábor,
elnök.

Programm.

A közgyűlési ünnepély az itt következő részletes program szerint foly le:

Aug. 28.

D. e. 10 órakor az igazgató választmány a városházán utolsó ülését tartja. Ez ülésre az alapítók, mint virilis választmányi tagok, mindnyájan hivatalosak.

D. u. 4 órakor közgyűlési előértekezlet a városház nagytermében.

D. u. 4 óra 40 perczkor a szamosvölgyi vasut-vonalán érkezők fogadása.

D. u. 5 óra 56 perczkor a Brassó felől érkező vendégek fogadása.

Este 7 $\frac{1}{2}$ órakor színházi diszeloadás a nyári színházban.

Este 10 órakor találkozás ismerkedésre Nagy Gábor és Lőrinczi József vendéglőiben.

Aug. 29.

Reggel 6 óra 56 perczkor a Budapest felől érkező vendégek fogadása.

D. e. 10 órakor közgyűlés a városi redoutban.

D. u. 2 órakor társas ebéd a lövöldében.

D. u. 5 órakor népiünnepély a sétateren, s folytatásul

este 8 órakor táncvigalom a lövöldében, mindkettő rendezve a nőegylet által.

Különösen felhívjuk a tagtársak figyelmét az e közgyűlési napokban rendezendő erdélyrészi iparkiallitásra és erdélyi gazdasági egyesület állatkiallitására, valamint a város nevezetességeire, melyek megtekintése a közti órákban történhetik, alólírt bizottság (állandóan ülésezik a városház nagytermében) kalauzolása mellett.

A közgyűlés idejében lesz a jelzett kiállításokon kívül Kolozsvárt az országos vásár s a mozgalmas tanodai élet kezdete. Ennek következtében alólírt bizottság ismételtlen kéri a tagtársakat, hogy haladéktalanul tudassák: a) gondoskodjunk-e szállásról? b) tartassék-e fenn teríték-jegy a közébdre? c) tartassék-e fenn színházi jegy a diszeloadásra? d) pontosan közlendő végül a lakhely s a vasuti állomás, melytől a kedvezményes jegy kell. A jelentkezések határidejét, mely korábbra, auguszt. 15-ére volt kitűzve, kiterjesztjük folyó hó 20-áig.

Váradi Albert,
az ünneprendező bizottság
jegyzője.

Gyarmathy Miklós,
az ünneprendező bizottság
elnöke.

Helyi és vidéki hírek.

Ő Felsőge születésnapját, mint minden évben, ez idén is megünnepezték városunkban. A templomokban háláadó diszmisék tartattak. Legelőbb a szász templomban volt disz istenitisztelet, mely alkalommal Nussbacher s. lelkész tartotta az ünnepi szónoklatot. Innen a hatóságok képviselői elmentek a r. k. templomba, hol Möller Ede apát fényes segédlettel szolgáltatta a nagy misét. Az isteni tiszteleteken ott voltak a megye, a város s az összes áll. hivatalok

tisztviselői, míg a katonai ünnepi szolgálatot derék honvédségünk szolgáltatta. Az egyházi szertartás után a főispán ur távolléte miatt az üdvözlő beszédet az alispán vette át, a ki azokat táviratilag juttatta miniszterelnök ur ő nagyméltósága tudomására, hogy azt ő Felsőge legmagasabb tudomására hozza. Az egyház s hivatalok ünnepélyéhez a nemzet ünnepe is járul, melynek minden fia áldást kíván szeretett ura és királyára. Áldás a királyra! Isten áldása szálljon reája!

Szász vendégek. Ma kezdődnek a szász »Ve-reinstage.« A különféle egyletek tegnap érkeztek meg, más részök csak ma jö. A tegnapi fogadás a lehető legnagyobb rendetlenségben ment végbe. A vasutnál Alesius tanácsos üdvözlőlvén a vendégeket, — kiki elszéledt. Pedig annyi kocsival jöttek be a városba, hogy azokból lehetett volna oly diszes bevonulást rendezni, minő itt régen volt.

Gazdasági kiállítás. A helybeli gazdasági kiállítás — a nagy-utca végén — ma reggel 8 órakor nyílt meg.

Szele István temetése f. hó 18-án d. u. ment végbe oly általános részvétellel, minő Brassóban ritkán nyilvánul. A temetésen részt vett a magyarság intelligenciája teljes számban; ott volt az iparos osztály nagy számban, valamint diszes női kórus. Három negyed 4 órakor megjelent Molnár János ref. lelkész, a ki azonnal hozzá is fogott a gyászszertartáshoz. A ravatal, melyet a gyászoló család s a magyar kaszinó diszes kórusa díszített, utóbbi e felirattal: »Szeretett pénztárosának a brassói magyar kaszinó« benn a szobában volt felállítva, a hol Molnár lelkész valóban megható, szívhez szóló gyászbeszédet mondott, melynek végeztével a koporsót a diszes gyászkocsira helyezték, melyet a zenekar előzött meg. A menet oly hosszú volt, hogy a mikor a gyászkocsi már a temető ajtajánál volt, a nagyutca végétől alig indult még el a vége. A sirnál Molnár lelkész megható imát mondván, a kaszinó nevében Harmath Lajos ügyvéd tartott igen szép, az elhunyt életét és érdemeit méltóan ecsetelt gyászbeszédet. Azután lebocsátották a koporsót a sirba, a göröngy aláhullott s örökre el takarja tőlünk Szele bácsit. Áldás emlékére! Béke poraira!

Butorkiállítás. Beer J. unokaöccse, helybeli butorgyártó cég a vígadó termeiben igen diszes butorkiállítást rendezett. — Bemenet ingyen.

Jótekönyvezélu hangverseny. Különös — de való Deutschmann Károly Bécsből Brassóba jö, hogy a 8 éves Johannsen Gyula és a 9 éves Grünwald Mercedes gyermekekkel és még egy néhány lelkes műbarráttal a brassói szegénységben sinlődő iparosok javára hangversenyt rendezhessen. Ez a különös. A való pedig az, hogy daczára a tegnapelőtt este újból beállott esőnek, daczára, hogy a szász ünnepélyességek előestéje volt, és daczára az ismeretlen neveknek, a Nr. 1. terme nem állott megszegyenítve, mert a siker minden várakozásunkat fölülmulta, a szegény iparosok javára is maradt a bevételből 20 egy néhány forint, mint ezt a hírlapokban közzétéve látni fogjuk. Átérve a hangversenyre, kezdve a kicsinyeknél fel a nagyokig: Johannsen Gyula csinos fiú és már jól hegedül, Grünwald Mercedes még csinosabb leány és még jobban hegedül. Mindkét gyermek még sokra viheti jelenlegi oktatójuk Melusin Ágoston, Brassó városi zenekari tag vezetése alatt. Különösen a kis Grünwald Mercedes bámulatba ejtette a hallgatókat. Azok a kis ujjak bámulatos könnyedséggel mozogtak és Dancla Symphonica op. 109. valamint Hellmesbergernek egy Melancolicaja nem megvetendő készütséget igényelnek. Ez a kis leány nemsokára disze lesz a brassói philharmikusok együletének. Einschenk Emilia kisasszony gyönyörű sopran felett rendelkezik és bátran sorozható a német dalegylet primadonnája, Hiemesch Ida kisasszony mellé; Mildner Vilhelmina kisasszony pedig alt hangjával disze lehet a nagy-szebeni dalegyletnek, melynek tényleg tagja. Melusin Róza kisasszony művésziessen kezeli a cziterát. Melusin Ágoston ur kitűnő hegedűjét már a városi zenekarban hallottak után nagyon jól ismerjük. Ő Krause és Thiel urak között foglal helyet, míg Karl Deutschman (aus Wien) de jelenleg (mi titok?) Brassóban házi tanító Johansen urnál, szépen zongorázik. Szóval az estély sikerült, és ha nem is volt jobban látogatva, mint a műkedvelők ezt megérdemelték, meg lehetnek elégedve az anyagi és szellemi sikerrel, mert minden egyes szám ugyan-csak meg lett tapsolva, e mellett még a szegényeknek is jutott valami. — Fogadják a t. műkedvelők már e helyen a szegények forró köszönetét, kik áldani fogják őket.

Van esze a sógornak. [Történt pedig tegnapelőtt 1886. augusztus 17-én délelőtt 10 órakor, Brassóban az alább elősorolandó utcákban, fényes nappal, majdnem a rendőri épület háta megett, azon az uton, mely a ma megkezdett ünnepélyességek alkalmával a leglátogatottabb: a Szentlélek-utcában. Van Brassónak egy kutmestere, ki évenként a kutak rendben tartá-

sáért 2500—3000 szerény florest kap. Becses nevét nem tudjuk, de nem is kutatjuk. A t. v. kapitányság fogja tudni. Ez a tisztelt vállalkozó az utolsó heteken a Szentlélek-utca felső részén dolgoztatott és kénytelen volt vagy 15 szekérre való agyagot, mely spēkelve volt a ganéj és piszok minden nemével, kiszedni, és csakugyan 15 szekeret kellett volna az atyáknak felfogadni, hogy ezt az agyagot és szemetet eltranszférálja, mi persze pénzbe került volna. De van esze a sógornak. Megeresztí a csatornát a széles-patakon és levezeti a vizet a széles-patak. Szentlélek-utca és ugynevezett szűk-utcán keresztül a fekete-utcai patakba, — persze az utcák mentén, a járdán és járda mellett. Neki áll a 15 szekérre szánt agyagnak és elmosatja szép lassan a vízzel. Az utcák, melyeken keresztül az immár agyaggal, piszokkal és mindenféle ganéjjal, szeméttel stb. telt improvizált patak folyt, járatanok lettek, a bűz elérte a legmagasb fokot és az, ki augusztus 17-én reggeli 10—12 óra között az érintett utcákban járt, könnyen meg fogja ismerni a kolera-bacillusokat. Az agyag egy része az utcák mentén megmaradt és várja Isten áldását egy új esővel. Ajánljuk az esetet a v. kapitányság becses figyelmébe.

Szerencsétlen vadászat. Csik-Gyimesen a napokban négy fiatal ember vaddisznóra ment vadászni. A hajtók fel is hajszoltak egy gyönyörű vaddisznót. Ez egyenesen Tankó Nako Péternek tartott, a ki czélba vette a vadat és lőtt. A golyó talált. De nem vaddisznót, hanem egy szegény hajtót, kinek jobb vállába furódott. A vad ép testtel állott odább.

A történelmi kiállítás augusztus 15-én Budapesten megnyílt. A megnyitási ünnepély nagy fényvel ment végbe, melyben a kormány s arisztokrácia és magasrangú katonatisztek Budapesten időző tagjai részt vettek. — A kiállítást Tisza Kálmán miniszterelnök

személyesen nyitotta meg, kit az ezrekre menő közönség lelkes ovációi mellett először Gerlóczy polgármester, majd Ráth főpolgármester üdvözölt.

Merész rablás történt Beregmegye V.-Atya községében, mint onnan írják. Ugyanis a napokban éjjel három rabló tört be Nagy Lajos 62 éves öreg ember házába. A megrémült ember ezt észrevéve, a hoglyakemenczébe bujt, a rablók azonban kihúzták onnan s vallatni kezdték, hogy hol tartja a pénzét. Ez vonakodott odaadni a véres verejtékének gyümölcsét. A rablók ekkor, hogy ne láthasson, lepedőt terítettek fejére s hátra kötötték kezeit, majd felhúzták a mestergerendára. Az öreg végül kivallotta, hogy a pénz a ládában van. A rablók erre feltörték a ládát s mintegy 600 frtot, 4 nagyobb és 6 kisebb tallért vittek el. A hatóság még eddig eredménytelenül nyomozza a rablókat.

Ingatlanok bírói árverése. Brassóban a telekkönyvi irattár helyiségében 1886. évi augusztus hó 25-én d. e. 9 órakor Krauss Keresztély és neje ingatlanai 1706 frt kikiáltási ár mellett fognak elárvereztetni; az árverést bírósági kiküldött Maager József kir. közjegyző fogatosítja. — Zernesten 1886. évi augusztus hó 25-én d. e. 9 órakor Chirca Nikolae és társa ingatlanai 250 frt kikiáltási ár mellett fognak elárvereztetni; az árverést a zernesti kir. járásbíró fogatosítja. — Hosszúfaluban 1886. évi szeptember hó 25-én d. e. 9 órakor Martinovits János hagyatékához tartozó ingatlanok 812 frt kikiáltási ár mellett fognak elárvereztetni; az árverést a hosszúfalusi kir. járásbíró fogatosítja. — Törökösön 1886. évi augusztus hó 25-én d. e. 9 órakor Papp János és neje ingatlanai 168 frt kikiáltási ár mellett fognak elárvereztetni; az árverést a hosszúfalusi kir. járásbíró fogatosítja. — Végre Brassóban a

telekkönyvi hivatal helyiségében 1886. évi augusztus hó 31-én d. e. 9 órakor Dasius N. Demeter csödtömegéhez tartozó ingatlanai 13,632 frt kikiáltási ár mellett fognak elárvereztetni; az árverést bírósági kiküldött Maager József kir. közjegyző fogatosítja.

Nyílt tér.)*

Nyilvános köszönet.

A mélyen sujtott gyászoló család ezennel legmélyebb köszönetét s halálját fejezi ki azon tisztelt barátnőknak és barátoknak, ismerősöknek s jóakaróknak: kik felejtethetetlen atyánk, testvérünk, nagybátyánk s rokonunk, néhai Szele István temetésén megjelenni s részvételüket ez által nyilvánítani sziveskedtek.

Különösen fogadja köszönetünket a brassói magyar kaszinó, mely drága halottunk iránti tiszteletét egy diszes koszorú s oly megható emlékbeszéd által is nyilvánította.

Brassó, 1886. augusztus hó 19-én.

(368) 1—1

A gyászoló család.

*) E rovat alatt megjelenteknek sem alakjáért, sem tartalmáért nem vállal felelőséget a szerk.

Brassai piaci árfolyam

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1886. augusztus hó 19-én.

Román papírpénz a 20 frankos	8.70 vétel	8.72 eladás
ezüstpénz a 20	8.66	8.70
Napoleon'd'or (aranypéz)	9.98	9.99
Török lira	11.26	11.28
Arany	5.86	5.88
Orosz papírrubel	122.—	122.25

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szterényi József.

HIRDET M É N Y E K.

Szám 9510 — 1886

364 2—3

Szám 1430./1886. telekkvi.

Pályázat.

A helybeli rendőrkapitányságnál türesedésbe jött, 450 frtnyi évi fizetéssel és 100 frtnyi lakpénzzel összekötött irnoki állomás betöltésére pályázat nyitattik.

Pályázni óhajtok felhivatnak, miszerint iskolai tanulmányaikra, a három hazai nyelv ismeretére és az írásbani jártasságra vonatkozó okmányaikkal felszerelt kérvényüket folyó hó 31-én délutáni 5 óráig ezen tanácshoz nyújtsák be s egyúttal okmányilag mutassák ki, hogy feddhetlen előéletűek és hogy a 40-ik évet még tul nem haladták.

Brassó, 1886. augusztus 14.

A városi tanács.

Szám 1711.—1886. tlkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A segessvári kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy sz.-nádasi Dán Tódor végrehajtónak odavaló Binder György és neje végrehajtást szenvedők elleni 95 frt 85 kr. tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék (a segessvári kir. járásbíró) területén lévő, Sz.-Nádasi község határán fekvő, a sz.-nádasi 269 sz. telekjegyzőkönyvben A+ 1—4. 6—9. 11—17. és 19. rsz. ingatlanokra az árverést 307 frt 50 kr. ban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, s hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi szeptember hó 10-ik napján d. e. 10 órakor a község házában Szász-Nádasi megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fognak adatni.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, vagyis 30 frt. 75 krt. készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Segessvárt, 1886. június 30.

A kir. járásbíró mint telekkvi hatóság.
(350) 1—1

Gödrö János,
kir. albiró.

Kivonatos árverési hirdetmény.

Az Erzsébetvárosi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, miszerint erzsébetvárosi Török Gergely végrehajtónak, gogán-váraljai Kopán Samu Imre végrehajtást szenvedett elleni 212 frt és járulékal iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. járásbíró területén lévő Gogán-Váralja községben fekvő gogán-váraljai 40. számú telekjegyzőkönyvben A + 1., 2. és 17. rsz. alatt lévő 1/3-ad részben a végrehajtást szenvedő, 1/3 részben Kopán S. Ferencz, 1/3 részben Kopán Samu Sándor tulajdonát képező, összesen 432 frtra becsült ingatlanokra az egyenként kített becsérték mint megállapított kikiáltási árban az egyenkénti és egészbeni árverést elrendelte, s hogy ezen ingatlan az 1886. évi szeptember 17-ik napján délelőtt 9 órakor Gogán-Váralja községben a falusi-bírónál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fognak adatni.

Árverezni szándékozik tartoznak az egyes ingatlan becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Erzsébetváros, 1886. június 28.

A kir. törvényszék mint telekkvi hatóság.
(354) 1—1

Nagy Lajos, elnök.

Szám 233./1886. tlkvi.

(347) 1—1

Árverési hirdetmény.

Alólirott kir. bir. végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a segessvári kir. járásbírósnak 339—1883. polg. sz. végzése által nádpatoki Bremer Mihály végrehajtó javára holdvilági Weprich Márton és Günther András végrehajtást szenvedők ellen 150 frt tőke s ennek 1877. évi január hó 1-ső napjától járó 8% kamatai s eddigi összesen 19 frt 35 kr. valamint a jelen árverés kiüzéséért járó 3 frt 50 kr. költség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával 1883. évi márczius hó 6-án bírósággal lefoglalt és 364 frtra becsült Weprich Mártontól lefoglalt: két ló, egy szekér, egy bivaltehen és több boros hordóból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatlak.

Ezen árverésnek az 1513—1886. sz. kiküldést rendelő végzés alapján a helyszínen, vagyis Holdvilág községében a község házában leendő eszközésére határozott 1886. évi szeptember hó 7-ik napjának d. e. 9 órája tüzetik ki s ahhoz venni szándékozik, ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX.

t.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet igénylőnek szükség esetében becsáron alól is el fognak adatni.
Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.
Erzsébetváros, 1886. aug. hó 3-án.
Szentpéteri János,
kir. bir. végrehajtó.

Kiadó lakások.

A Vár-utczában 214. szám alatt az első emeleten lévő lakás kerttel együtt

a hozzátartozó pinczével együtt szent-Mihály napjától fogva kiadó. — Ugyanitt kiadó egy földszinti lakás, állva utcára nyíló szobából, konyhával, pinczével stb.

Ezenkívül eladó még két ruganyos kocsi.

Bővebbet a tulajdonosnál

Misselbacher Julia

Brassó, Katalin-utca, 135.

(367) 1—1

Figyelemre méltó!

Hidegvízzel mosó gunya-szappan.

Ezen mosószappan használata mellett hideg vízben a legszennyesebb gunyát is lug s minden e nemű cikkek alkalmazása nélkül tisztára lehet mosni. Különösen jól alkalmazza magát batiszt ruhák, vékony szövettű függönyök tisztogatására.

A meleg víz mellőzése minden háziasszonyt reá határozni alkalmas ezen szappan megszerzésére.

Ezen szappan s ugy minden fűszer jutányos árakban Márk Sámuel fűszerkereskedésében, Ó-Brassó 1. számú házban kaphatók.

(360) 1—3

Fényképészeti műterem.

Van szerencsém ezennel teljes tisztelettel értesíteni a n. é. helybeli s vidéki közönséget, hogy

fényképészeti műtermemet

Nagy-utca 504. szám alatt, Papp Ferencz ur házában saját nevem alatt megnyitottam. — Műtermem vállalkozik mindennemű a fényképészet körébe vágó munkák gyors, pontos, izlése s művészi kivitelű elkészítésére

a lehető legjutányosabb árak mellett.

Kérem a n. é. közönség szives jóindulatu támogatását.

Mély tisztelettel Knapp M.,
fényképész.

(213) 13—*